

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **M. F.**, zastoupené JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Blatné ze dne 30. 4. 2011, čj. 17168/12/106970304684, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2012, čj. 10 Af 475/2012 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 9. 11. 2010 podala žalobkyně žádost o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2004 až prosinec 2006 v celkové výši 1.848.631 Kč podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Důvodem pro prominutí příslušenství daně měla být její tíživá situace, a to osobní i procesní. Žalobkyně se domnívala, že jsou naplněny podmínky pro prominutí příslušenství daně stanovené v Pokynu č. D – 330, kterým se vymezují nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti zákona podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „pokyn č. D – 330“), v bodě b) a c), neboť se jednalo o přechod daňové povinnosti na zůstavitele. O žádosti jednala komise Finančního úřadu v Blatné (dále jen „správce daně“) nejprve dne 1. 12. 2010 a navrhla této žádosti zcela vyhovět z důvodu tvrdosti zákona. Dále tato komise projednala žádost dne 4. 5. 2011, věc byla konzultována s Generálním finančním ředitelstvím a Ministerstvem financí, které vyjádřily odlišné stanovisko. Komise Ministerstva

financí doporučila posečkat na rozhodnutí Ministerstva financí o žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob. Komise správce daně pak projednala žádost dne 23. 9. 2011, kdy navrhla její zamítnutí. Správce daně pak žádost zamítl rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011. Toto rozhodnutí bylo na základě žaloby žalobkyně zrušeno krajským soudem rozsudkem ze dne 24. 2. 2012, čj. 10 Af 187/2011 – 35, z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a věc byla vrácena správci daně k dalšímu řízení. V záhlaví označeným rozhodnutím správce daně žádosti žalobkyně částečně vyhověl a prominul žalobkyni příslušenství daně ve výši 461.385 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud výše specifikovaným rozhodnutím zamítl.

II.

Argumenty napadeného rozsudku krajského soudu

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku zdůraznil, že rozhodnutí o prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků ve spojení s § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu je rozhodnutím, u něhož není ani při splnění zákonných podmínek právní nárok na kladné vyřízení žádosti a rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu z hlediska dodržení procesního postupu a mezi správního uvážení. V této věci odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS. Dále uvedl, že rozhodnutí o možnosti daň či její příslušenství prominout není v absolutní libovůli správního orgánu, neboť při volném správním uvážení je správní orgán limitován principy, a to zejména principem legitimního očekávání, principem přiměřenosti a proporcionality. Princip legitimního očekávání ve vztahu k prominutí daně popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 – 54.

[3] Podle soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně neshledal důvod k naplnění podmínky nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, neboť postup správce daně, který po smrti manžela žalobkyně Ing. V. F. pokračoval v daňové kontrole s žalobkyní, byl zcela v souladu se zákonem. Soud zdůraznil, že daňová povinnost vzniká před smrtí fyzické osoby, přešla na žalobkyni jako na dědičku. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, čj. 2 Aps 5/2008 – 80, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně, a na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2010, sp. zn. II. ÚS 366/09, o odmítnutí ústavní stížnosti. Žalobkyně je podle § 6 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v pozici právního nástupce po zemřelém manžel; daňovým subjektem se tedy stala z titulu právního nástupnictví. V takové situaci proto nelze dovozovat nesrovnalost vyplývající z uplatňování zákona.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil důvody související s existencí tvrdosti zákona. Tyto důvody k odstranění tvrdosti zákona byly posouzeny v souladu s pokynem č. D – 330. Pokyn č. D – 330 také stanovuje skutečnosti vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Mezi těmito skutečnostmi mimo jiné uvádí, že daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí má být rozhodováno, doposud nebyla uhrazena, a dále, že uhrazení daně nebylo provedeno dobrovolně, ale byla vymožena exekučně. Soud připomněl, že žalovaný také zohlednil skutečnosti ve prospěch žalobkyně, tedy dobrou spolupráci daňového subjektu při plnění nepeněžitých povinností, vedle toho přihlédl také k existenci dluhu na dodatečně vyměřené dani u správce daně. Žalovaný tedy respektoval pokyn č. D – 330, proto nelze mluvit o jeho libovůli. Dále krajský soud připomněl, že žalobkyně žádala rovněž o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob, přičemž Ministerstvo financí tuto žádost zamítlo. Krajský soud proto odmítl tvrzení žalobkyně,

pokračování

že by žalovaný napadeným rozhodnutím zatížil řízení nepřipustnou libovůlí a porušil zavedenou správní praxi.

III.

Argumenty kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojila žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Nejprve stěžovatelka uvedla, že žalovaný jak v případě původního, tak nyní napadeného rozhodnutí, zatížil své rozhodování nepřipustnou libovůlí a porušil zavedenou správní praxi. Podle stěžovatelky měl správce daně o její žádosti rozhodnout, aniž by jakkoliv vyčkával rozhodnutí Ministerstva financí ČR. K samostatnému rozhodování byl zcela kompetentní na základě vyhlášky č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně. Dále stěžovatelka upozornila na to, že právě odpovědní pracovníci správce daně měli detailní znalosti o případu stěžovatelky a o všech souvislostech, a právě díky nim dospěla komise žalovaného k původnímu závěru žádosti vyhovět a příslušenství daně zcela prominout. Bylo tu na místě postupovat ve smyslu čl. IV. druhého odstavce Metodického pokynu Ministerstva financí ČR nazvaného „*Metodické postupy při vyřizování žádostí o prominutí daně a příslušenství daně a ke vymezení veřejné podpory při prominutí daně dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů*“ (dále jen „Metodický pokyn Ministerstva financí“), jak správce daně původně navrhoval, a to s ohledem na naprosto ojedinělý případ stěžovatelky. Stěžovatelce nejsou známy žádné relevantní důvody, které správce daně přiměly ke změně svého stanoviska. Svým postupem proto správce daně zatížil své rozhodování libovůlí. Námitku změny stanoviska správce daně a bezdůvodného upuštění od původní aplikace pokynu č. D – 330 ze strany správce daně stěžovatelka použila jako stěžejní námitku již ve své žalobě. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku touto otázkou vůbec nezabýval a namítanou libovůlí zcela pominul.

[7] Stěžovatelka dále argumentovala rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, čj. 2 Afs 55/2012 – 24, podle kterého „*důvody správce daně pro zvolený postup musí být transparentní a jednoznačně seznatelné. Rozhodnutí vydaná podle § 55a zákona o správě daní a poplatků tedy musí být odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, o jaké skutečnosti správní orgán opřel svůj právní závěr a proč považuje důvody žádosti o prominutí příslušenství daně nepravdivé nebo vyvrácené.*“ Správce daně měl podle stěžovatelky zvážit také povahu pokynu č. D – 330, který není obecně závazný a nepředstavuje pramen práva. V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že v průběhu jednání bylo soudu sděleno a doloženo, že stěžovatelka po smrti manžela opustila rodinný dům v B., bydlí v pronajatém bytě na náklady své dcery, jejím jediným příjmem je její starobní důchod a v současnosti čelí vážným zdravotním problémům.

[8] Dále stěžovatelka namítla, že zákon žádnou podmínku pro prominutí penále v podobě úhrady daně nestanoví. Je pochopitelné, že ve vztahu k podnikajícím daňovým subjektům je tato podmínka uplatňována ve snaze vynutit si plnění jejich daňových povinností. Stěžovatelka je ovšem starobní důchodkyně a vzhledem k tomu, že je exekucí postižen veškerý její nemovitý a movitý majetek, ztrácí v jejím případě tato podmínka smysl. Její mechanické uplatňování ze strany správce daně a ostatně i krajského soudu je v tomto smyslu proti duchu zákona. Pro oporu těchto tvrzení uvedla stěžovatelka citaci ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 55/2012 – 24.

[9] Na závěr stěžovatelka konstatovala, že krajský soud posoudil namítanou libovůli správce daně jako rozhodnou právní otázku nesprávně, a tedy v rozporu se zákonem i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné. Zrekapituloval dosavadní průběh řízení a zdůraznil, že z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že posoudil k žádosti stěžovatelky důvody související s existencí tvrdosti zákona, přičemž vzal v úvahu její osobní i procesní situaci. Přihlédl rovněž ke skutečnostem ve prospěch stěžovatelky. Jestliže tedy žalovaný postupoval v souladu s pokynem č. D – 330 Ministerstva financí ČR, nelze to považovat za projev libovůle správce daně. Žalovaný uzavřel, že v předmětném daňovém řízení postupoval v souladu s platnou právní úpravou, jakož i ustálenou soudní praxí, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Stěžovatelka v reakci na vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný potvrzuje skutkový stav uváděný v kasační stížnosti, tedy že nejprve komise rozhodla o úplném prominutí příslušenství daně, ale až výhradně na základě konzultace s Generálním finančním ředitelstvím a Ministerstvem financí své rozhodnutí zcela změnila, a to aniž by se jakkoliv změnila okolnosti případu. Stěžovatelka konstatovala, že správce daně rozhodoval v podstatě třikrát za stejného skutkového stavu, přitom jeho závěr byl pokaždé jiný. Jedná se tak o jasný důkaz o libovůli při rozhodování správce daně.

IV.

Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

[13] K osobě žalovaného soud podotýká, že k 31. 12. 2012 zanikly finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. V souladu s § 19 odst. 1, § 20 odst. 1 a 2 a § 8 odst. 1 posledně zmiňovaného zákona přešla působnost Finančního úřadu v Blatné na Finanční úřad pro Jihočeský kraj. Za žalovaného je proto třeba považovat v souladu s § 69 s. ř. s. právě Finanční úřad pro Jihočeský kraj.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 55a zákona o správě daní a poplatků může Ministerstvo financí daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Rozhodování o prominutí daně je svěřeno Ministerstvu financí, které může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V nyní posuzovaném případě byl příslušný o prominutí příslušenství daně rozhodnout správce daně (Finanční úřad v Blatné).

[16] Institut prominutí daně, respektive jejího příslušenství, je rozhodnutím, na něž není právní nárok. Judikatura zdejšího i Ústavního soudu dovodila, že rozhodnutí o prominutí daně

pokračování

je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Rozhodnutí správního orgánu o prominutí daně vychází z jeho správního uvážení, a proto správní soud při přezkumu takového rozhodnutí zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 15/2007 – 106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, náleží ÚS ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).

[17] Otázkou libovůle a mezi správního uvážení v souvislosti s institutem prominutí příslušenství daně ve smyslu § 55a zákona o správě daní a poplatků se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2007, čj. 2 Afs 159/2005 – 43, publ. pod č. 1889/2009 Sb. NSS. Zde uvedl, že instituty „*prominutí příslušenství daně (§ 55a odst. věta druhá d. ř.), prominutí daňového nedoplatku (§ 65 d. ř.) a posečkáni daně a povolení splátek (§ 60 d. ř.)*, by měly zajistit, že ve všech případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení“.

[18] Podle judikatury Ústavního soudu je pojem svévole interpretován „*ve smyslu extrémního nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále ve smyslu nerespektování kogentní normy, interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlením konsenzuálně akceptovaném významu, a konečně ve smyslu rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy*“ (viz např. náleží ÚS ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 518/10, publ. pod N 233/59 SbNU 375).

[19] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí daně či jejího příslušenství (§ 55a zákona o správě daní a poplatků) je třeba posuzovat dva aspekty, tj. zda bylo takové rozhodnutí vydáno v řádném řízení vymezeném v souladu se zákonem a zda toto rozhodnutí nebylo zatíženo případnou svévolí rozhodujícího orgánu. Je tedy třeba posuzovat, jestli nebyly překročeny meze správního uvážení.

[20] Prostor pro uvážení správního orgánu má vždy své limity. Ty jsou buď stanoveny zákonem, nebo si je musí správní orgán vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování však nesmí být nějakým způsobem excesivní, tj. nemohou například stanovovat diskriminační podmínky, na základě kterých by mělo být rozhodováno. Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Důvody svého rozhodnutí musí správní orgán uvést v odůvodnění rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 As 35/2012 – 40, publ. pod č. 2736/2013 Sb. NSS). V rámci soudního přezkumu pak soudu přísluší posoudit, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení.

[21] V nyní posuzované věci krajský soud řádně přezkoumal obě tyto podmínky, přičemž dospěl k závěru, že správce daně postupoval v souladu se zákonem a nedopustil se nepřipustné svévole. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů ztotožňuje.

[22] Zdejší soud má za to, že správce daně při rozhodování o prominutí daně postupoval v souladu s právními předpisy, konkrétně se zákonem o správě daní a poplatků (§ 55a tohoto zákona). Vedle zákona o správě daní a poplatků vycházel z pokynu č. D – 330, jehož cílem je zabezpečení v maximální možné míře jednotného a objektivizovaného rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Vymezuje tak mimo jiné skutečnosti, v jejichž

faktickém naplnění lze spatřovat důvod tvrdosti, a také skutečnosti, při jejichž existenci je naopak v zásadě vyloučeno rozhodnout o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Smyslem tohoto pokynu je tedy zajistit jednak jednotu v rozhodování a jednak právní jistotu daňových subjektů, kteří žádají o prominutí příslušenství daně. Lze přisvědčit stěžovateli, že tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit; na druhou stranu však správci daně nelze vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených.

[23] Dále Nejvyšší správní soud přezkoumával, zda správce daně při rozhodování o žádosti stěžovatelky o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty nezatížil své rozhodnutí svévolí, respektive nepřipustnou libovůlí.

[24] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že správce daně postupoval v souladu s rozsudkem zdejšího soudu č. 2 Afs 55/2012 – 24, na který odkazovala stěžovatelka. Z jeho napadeného rozhodnutí jsou totiž jasně seznatelné důvody pro zvolený postup a rozhodnutí je řádně odůvodněné. Správce daně zde uvedl, že v daném případě neshledal nesrovnalosti v uplatňování daňových zákonů. Postup, při kterém bylo po smrti pana Ing. V. F. pokračováno v daňové kontrole s jeho právními nástupci, byl podle něj zcela v souladu se zákonem o správě daní a poplatků. Důvody odstranění tvrdosti zákona posuzoval správce daně podle pokynu č. D – 330. Vzal přitom v potaz situaci stěžovatelky, konkrétně, že se dostala po smrti svého manžela bez vlastního zavinění do mimořádně těžké situace nejenom osobní, ale i procesní ve vztahu k unesení důkazního břemene v rámci daňové kontroly. Tuto situaci posoudil jako mimořádnou událost umožňující posoudit důvody odstranění tvrdosti zákona. Na straně 3 napadeného rozhodnutí správce daně uvádí další skutečnosti, jež vzal v této souvislosti v úvahu, mimo jiné také dobrou spolupráci stěžovatelky se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností. Na základě uvedených důvodů částečně prominul stěžovatelce penále na dani z přidané hodnoty a úrok z prodlení v celkové výši 461.385 Kč. Dále uvedl, že zbylé příslušenství daně nemůže prominout z důvodu existence dluhu na dodatečně vyměřené dani.

[25] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že zákon žádnou podmínku pro prominutí penále v podobě úhrady daně nestanoví, přičemž pokynem č. D – 330 nebyl správce daně vázán, a proto tento důvod pro částečné zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně neměl uplatnit. Naopak se správce daně dle jejího názoru měl řídit čl. IV odst. 2 Metodického pokynu Ministerstva financí, podle kterého se od pravidel stanovujících skutečnosti vylučujícím prominutí příslušenství daně může správce daně v odůvodněných případech odchýlit, přičemž odůvodněnost tohoto odchylného postupu je vždy nutné vyjádřit ve spise.

[26] V této věci Nejvyšší správní soud připomíná, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o prominutí daně se toliko posuzuje, zda byl postup správce daně v souladu se zákonem a zda nebylo jeho rozhodnutí zatíženo svévolí. Pokud správce daně jako důvod pro neprominutí příslušenství daně uvedl existenci dluhu na dani, nelze takový postup považovat za rozporný se zákonem a stejně tak jej nelze považovat ani za nepřipustnou svévolí, neboť takový důvod předvídá Ministerstvo financí ve svém pokynu č. D – 330 jako jeden z důvodů vylučujících prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti zákona. Správce daně proto postupoval předvídatelně, v souladu se zavedenou správní praxí. Stejně tak za nepřipustnou svévolí nelze považovat skutečnost, že správce daně nepostupoval v souladu s čl. IV odst. 2 Metodického pokynu Ministerstva financí. Bylo totiž na jeho správním uvážení, jak v této věci bude postupovat; svůj postup přitom řádně odůvodnil s odkazem na ustanovení pokynu č. D – 330.

[27] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou také kasační námitkou spočívající v tom, že správce daně několikrát změnil svůj názor na posouzení prominutí příslušenství. Při přezkumu

pokračování

napadeného správního rozhodnutí totiž není na místě zkoumat, jak se vyvíjel názor komise správce daně v průběhu jejího rozhodování, rozhodný je samotný výsledek procesu, tedy v tomto případě rozhodnutí o částečném prominutí příslušenství daně z příjmů. Komisi správce daně dále nelze zazlívat, že postupovala v souladu s názorem Ministerstva financí vyjádřeným v jeho rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob. Naopak je třeba považovat za žádoucí, pokud správní orgány usilují o jednotnou rozhodovací praxi.

[28] Podle Nejvyššího správního soudu správce daně postupoval dostatečně transparentně, přičemž srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů část příslušenství na dani promíjí a část nepromíjí. Postupoval přitom v souladu s § 55a zákona o správě daní a poplatků a podle pravidel stanovených v pokynu č. D – 330, proto v jeho postupu nelze spatřovat libovůli. Nejvyšší správní soud dále není toho názoru, že by interpretace právní normy (§ 55a zákona o správě daní a poplatků) byla v posuzovaném případě v příkrém rozporu se spravedlností či představovala přepjatý formalismus ve smyslu citovaného judikátu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 518/10.

[29] Námitku stěžovatelky, že správce daně zatížil své rozhodnutí libovůli a porušil správní praxi, tak Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou.

[30] Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry napadeného rozsudku krajského soudu, že správce daně při rozhodování o prominutí příslušenství daně nepřekročil meze svého správního uvážení, a neshledal tak důvody pro zrušení tohoto rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

V.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu